

samtlige Tillæg, skulde have et Tillæg af 20 pCt. i de 4 Aar, Loven skulde gælde, og at de, der havde mellem 1,000 og 2,000 Kr. skulde have 15 pCt.s Tillæg, og de, der havde 2,000 Kr., skulde have 10 pCt., vel at mærke saaledes, at vi ikke overskredte Lovens Rammer, og at vi derved bibeholdt Huslejetillæg og de øvrige gamle Bestemmelser. Jeg synes ikke, at dette Øjeblik opfordrer til at komme ind paa ny Principper, der altid ere beregnede paa at koste Statskassen Penge, og hvor man aldrig kan se, at man tænker paa at spare, hvor der kan spares. Der er mange Bestemmelser, hvor man ikke har taget Sparsommelighedshensyn, hvor man intet Hensyn har taget til Statskassen og til andre Samfundsklasser, og det, mener jeg, er disse Lønningslovsforslags store Fejl, fordi de ere skrevne af en Kommission bestaaende af Tjenestemænd alene.

Der har i Udvalget ogsaa været forhandlet om at finde en Værdimaaler, og jeg vil sige det ærede Medlem fra Skern (Øvesen) Tak, fordi han har fremført denne Tanke, og fordi han i Udvalget har arbejdet for at faa den gjort til Virkelighed. Det er ikke lykkedes. Der er fra Flertallets Side svaret, at Tiden var ikke moden dertil. Det forekommer mig, at naar det høje Flertal her vedtager en Lønningslov og binder sig langt ud over 4 Aar, saa var Tiden netop i dette Øjeblik moden til at træffe Bestemmelser i saa Henseende. Jeg var ikke ganske enig med det ærede Medlem om, hvilke Ting der skulde inddrages under Værdimaaleren, men jeg tror nok, at vi skulde være blevne enige, hvis det kun var os to, det gjaldt. Jeg mener, at kun de Ting skulde inddrages, hvoraf andre Statsborgere have deres Indtægter, f. Eks. de rent nødvendige Livsfornødenheder, de Ting, som vi selv kunne producere her i Landet. Der er ingen, der vil vride sig ved at sige, at hvis vi faa enormt høje Priser, skulle Tjenestemændene ogsaa have en højere Løn; det vil ingen have noget imod. Og jeg tror, den eneste Ordning, man vil være tilfreds med i Længden baade fra de nydendes og fra de ydendes Side, er en Bestemmelse om, at naar de virkelige Livsfornødenheder ere dyre, maa de have mere i Løn; naar de ere billige, maa de have mindre. Jeg ser, at det ærede Medlem har skrevet, at han haaber, at der mellem anden og tredie Behandling skulde kunne stilles positive Forslag i saa Henseende. Det skulde glæde mig, om det blev Tilfældet, thi jeg tror, at

kunde man træffe den rette Værdimaaler der, vilde det være tilfredsstillende for begge Parter.

Til Ændringsforslagene har jeg naturligvis ikke yderligere Bemærkninger at gøre, da jeg ikke kan tiltræde noget af dem. Men der er en anden Ting, der er blevet omtalt, som jeg kunde have Lyst at sige et Par Ord om — jeg skal gøre det ganske kort. Der blev under Finanslovens første Behandling fra de Herrer Socialdemokraters Side udtalt Ønske om, at Tjenestemændene maatte faa hver 7ende Dag fri i Stedet for hver 11te Dag. Dette Krav var maaske mere berettiget end mange af de Krav, der ere stillede her i Forslaget. Det forekommer mig, at Øjeblikket nu vilde have været til at sige, da det er erkendt fra alle Sider, at vi her staa overfor en meget stor og rundelig Lønningslov: Nu vel, lad os efterkomme Tjenestemændenes Ønske i den Henseende og bestemme, at de skulde have hver 7ende Dag fri, og lad os saa afknappe noget paa Lønningerne i Stedet, thi de ere saa rundelige, at det godt kan gøres.

Naturligvis have de Herrer Socialdemokrater tiet stille siden den Tid. Jeg kunde godt gøre de Herrer min Kompliment for den Maade, hvorpaa de forstaa at faa Lønningslove igennem, vel at mærke, hvis det efter mit Syn altid var rigtigt og godt, hvad de gjorde, men da det ikke er det, maa de Herrer renoncere paa Komplimenten. De forstaa at tie stille, til Øjeblikket er forbi, men jeg skulde tage meget fejl, om de ikke, naar nu disse Lønningslove blive vedtagne, ville begynde forfra og sige: Lad os nu faa hver 7ende Dag fri, og det vil atter koste Statskassen betydelige Summer, maaske indtil 400,000 Kr. eller saa. Jeg skulde tage meget fejl, om det ikke skete. I hvert Fald skulde det glæde mig, om de ville tie lidt længere stille, end de ellers vilde have gjort, thi at de snart ville komme igen, derom nærer jeg ikke den fjerneste Tvivl. Jeg synes ogsaa, at Øjeblikket er kommet til ikke at skyde den Slags Ting ud, naar man staar overfor Lønningslove af den gennemgribende Betydning, som disse have. Det siges nok her i Betænkningen, at vi ikke ville give en virkelig Lønningsrevision. Jo, det er en virkelig Lønningsrevision, saa det klodser noget. Det er en Lønningsrevision, der i sig indeholder langt større Beløb, end nogen anden Lønningsrevision nogen Sinde har gjort.

Jeg ønsker blot at gøre en kort Bemærkning til. Der blev ved dette Lov-